

"Губимо територије јер смо изгубили ратове"

Један од „аргумената“ који се износи као оправдање садашње капитулантске и марионетске политике је да смо „изгубили ратове“, тако да су садашњи уступци које Србија чини резултат тога. Овде се поставља једноставно питање: *Колико је времена прошло од тих ратова?*

Од рата на Космету нпр. је прошло већ *четрнаест*

година. Зашто Србија после толиких година од рата мора да даје уступке сепаратистима и њиховим менторима, када све то није тражено одмах пошто је тај рат окончан? Уколико смо и изгубили те ратове, *зашто се сада даје и оно што тренутно тамо имамо, због онога што је наводно изгубљено пре више од деценије*

? Уколико је Космет и „изгубљен“, зашто се сада наши властодршци одричу нечега што Србија тренутно има на том „изгубљеном“ Космету? Ако је Космет заиста изгубљен онда нема ни потребе за притисцима и уценама, да би се дало нешто чега нема, јер је изгубљено. Или можда и није? Зашто „Косово“ није прогласило „независност“ 1999, када смо га „изгубили“, већ неколико година после (2008)?

Јасно је да се ради о демагогији, којом се покушава оправдати садашња вазална политика и кршење закона од стране државног врха Србије. Такође треба имати у виду да та демагогија може да се потезе сваки пут када Србија треба да легализује неки сецесионизам на својој територији, јер смо „изгубили ратове“. Друге земље су такође губиле ратове, али се због тога није тражило да се одричу својих територија, деценијама после тих губитака. Да ли је Немачка имала „паралелне институције“ у Источној Пруској или Шлезији 14. година после другог светског рата, или је те институције изгубила одмах по уласку Црвене Армије, а територије званично изгубила одмах после капитулације? Занимљиво је да су они који су окупирали Космет (САД и ЕУ) признавали исти као нашу територију све до 2008. Дакле, ако је Србија изгубила Космет 1999, чему онда све то? Јасно је да под тим изговором, Србија може да се територијално редукује бесконачно, све под оправдањем ратова који су се одвијали пре више од деценије.

Мит о евроинтеграцијама

Још једна прича која се продаје јавности је она о евроинтеграцијама, као оправдавање кршења устава и суверенитета земље. Чак и они који су оштро против тих „интеграција“, сасвим озбиљно верују да наши властодршци крше устав и разарају нас изнутра због ЕУ. То иде дотле да их називају „еврофанатцима“. Такав резон је потпуно погрешан. Пре свега треба да поставимо питање, шта би било са свим овим притисцима око Космета и уступања наших властодржаца поводом истог, да нема те приче о „европском путу“? Који би разлог Запад могао да користи да би нас уцењивао и притискао? Који би био разлог нашим властодршцима да дају уступке Западу и да редукују сопствену државу и њен маневарски простор? Без те приче о „Европи“, не би постојали изговори, па би се стварност показала у свом правом светлу – као голо насиље и закон џунгле. Прича о тим интеграцијама је потребна како том Западу, ради (слабог) прикривања свог силеџијства и кршења свих норми, као и нашим политичарима ради скривања свог потпуно вазалног статуса према њима. Сама прича се одржава пре свега као димна завеса за нашу јавност и као средство њеног отупљивања.

Уколико би се раскринкало западно силеџијство и домаће колонијално подаништво у својој правој мери, дакле без лажне приче о ЕУ [\[1\]](#), постоји могућност реакције српске јавности, која може да се изроди у револуционаран и непредвидљив облик. Због тога се та прича одржава по сваку цену. Ако је нека ствар потпуно јасна, то је да од тих „евроинтеграција“ нема ништа. Све је то потпуно јасно како самом Западу (који једва крије своје намере, док одржава ту причу као изговор за нове уцене), тако и домаћим политичарима. Што се тиче њих, тј. домаћих политичара, занимљиво је приметити како се „европска“ реторика појачава све више, како се они припремају да чине нове уступке Западу и крше законе сопствене земље. Како је време за нове уступке удаљеније, тако је и реторика више евроскептична. Зато се понекад чини да изјаве наших политичара делују као производ шизофреније. Ако нека ствар нема алтернативу, то су нове уцене Запада и уступци наших властодржаца истом. Од тих интеграција нема ништа и то лепо говоре поступци те исте ЕУ према нама, чије противречне изјаве одговарају

Пише: Петар Анђелковић
четвртак, 23 мај 2013 10:29

противречним изјавама домаћих политичара.

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

Треба се сетити да је не тако давно главни услов за ЕУ био изручивање Ратка Младића

[\[6\]](#)

, као да Космет није био тада питање

[\[7\]](#)

, да би се по испуњавању тог услова прешло на питање Космета и на захтевање „поштовања територијалног интегритета“ истог

[\[8\]](#)

, да би се још појачао захтевом „дијалога са Приштином“,

[\[9\]](#)

све до отворених захтева да Србија мора да призна „Косово“.

[\[10\]](#)

Као што је речено, у политици говоре дела, а не речи. На основу истих можемо видети да је влада Србије учинила катастрофалне потезе [\[11\]](#) [\[12\]](#) на наш рачун, а да се због тога није реално приближила ЕУ ни за милиметар, што никад није ни био циљ.

Мит о Русији

Још један мит који постоји код нас, нарочито у „патриотској“ јавности је онај о Русији. Другим речима, постоји скоро митолошко уверење да ће велика и моћна Русија штитити наше интересе, због историјске и духовне везаности српског и руског народа. Иако је тачно да те везе између два народа постоје, многи не увиђају да се политички односи своде на односе између држава, тј. између влада тих држава, а не држава и народа. У ситуацији где америчка амбасада у Београду боље представља политику Србије, него српски народ, какав стварни однос ми можемо очекивати између Русије и овакве Србије, која је практично колонија Запада?

О нашим заблудама (II) - мит о ЕУ, Русији и југословенству

Пише: Петар Анђелковић
четвртак, 23 мај 2013 10:29

